

Una qüestió semàntica

Aquest passat cap de setmana s'ha celebrat a Barcelona el IV Congrés de les Joventuts Nacionalistes de Catalunya. Enric Ticó, president, i Lluís Recoder, secretari general, han estat nomenats per un escàs marge de vots. Al fons, una polèmica que només es resoldrà amb una Conferència Nacional.

DOMÈNEC UMBERT

Carles Ruiz

Hi havia moltes cares de preocupació diumenge passat en la clausura del IV Congrés de la Joventut Nacionalista de Catalunya. El resultat de les diferents votacions evidencià uns problemes que la majoria dels delegats minimitzaven hores abans. **Enric Ticó**, fins aleshores secretari general de la JNC, era nomenat president per una diferència de 12 vots (blancs, 13; negatius, 66; favorables, 91); **Lluís Recoder**, diputat al Parlament de l'estat, era designat secretari general de l'organització per una diferència més exigua encara: 5 vots (nul, 1; blancs, 8; neg., 72; fav., 86). El pacte **Ticó-Recoder**, i la seva candidatura única, no va funcionar.

Dissabte, malgrat els esforços de **Recoder**, no es podia garantir el nomenament de **Ticó** com a president. Posteriorment, en la comissió que va estudiar la ponència d'Estatuts, no va prosperar una esmena que demanava la supressió de la figura de president. Però molts dels membres de l'actual executiva, encapçalada per **Recoder**, van donar suport aquesta proposta. L'ambient es començava a escalfar. En l'ombra, **Raimon Gusí**, ex-president, veia com el nou equip diri-

DOMÈNEC UMBERT

D'esquerra a dreta, Trias i Isidre Gavin, Roca i Ramon Gusí, i Lluís Recoder. Baix, Enric Ticó i Recoder.

gent començava la seva tasca amb molts obstacles. «Jo continuaré dins de la JNC i dins Convergència defensant els meus criteris polítics, i lluitant perquè aquests criteris siguin majoritaris en un futur immediat. Tinc els meus dubtes respecte a aquest equip dirigent; crec que no serà una bona etapa», afirmà **Gusí** dies abans del Congrés.

El fort vot de càstig rebut per la nova directiva obeeix fonamentalment —segons va interpretar una persona molt propera a l'organització del Congrés— a les «fortes pressions» que provenien de Convergència Democràtica de Catalunya per «control·lar» el Congrés. En aquest sentit, dissabte esclatà la gran sorpresa quan s'anuncià que la ponència número u sobre Estratègia Nacionalista es suprimia amb el vot majoritari de la Comissió corresponent. Fins i tot, la persona que havia portat el pes de la seva elaboració es va retractar, i tota la feina de mesos va quedar aparcada. Pels passadissos de les Drassanes de Barcelona, seu d'aquest IV Congrés, s'afirmava que la decisió de la supressió havia vingut des de «dalt».

Lluís Recoder justifica la supres-

sió d'aquesta ponència dient que el document de l'anterior Congrés «encara era vàlid», i que el tema específic de l'estratègia nacionalista es tractaria més endavant en una Conferència Nacional. **Isidre Gavin**, president del IV Congrés i diputat al Parlament, creu que «la celebració d'aquesta Conferència és absolutament necessària. Si el Congrés no ha pogut aprofundir en l'anàlisi de la realitat nacional, ha de ser la Conferència Nacional la que debati aquest tema essencial per a una organització nacionalista».

La ponència original, anomenada «Nacionalisme de futur: independència», afirmava que «la fita de qualsevol organització que es proclami nacionalista és la independència nacional del seu poble, conjuntament amb el seu equilibri social i territorial». Segons aquest text, que va ser lliurat fa mesos als diferents col·lectius de l'organització pel seu estudi, «el Congrés haurà de resoldre una estructura de treball suficientment àmplia i efectiva

pel tal que tots els nacionalistes, des dels més pacifistes fins als més intransigents, passant per aquells que barregen el nacionalisme amb opcions socials diverses, puguem treballar el més conjuntament possible o, com a mínim, acabem amb tota mena d'enfrontaments».

La ponència suprimida, en el capítol de Països Catalans, estableix tres premisses: «Hi ha una nació catalana, el problema són els límits; hi ha una nació cultural catalana que abraça el que coneixem per Països Catalans; hi ha una nació política catalana que abraça el que coneixem per Països Catalans. La part final del text fa referència al poder judicial: «El que és ben clar és que l'Estatut s'ha convertit en el sistema «d'estira-i-arrotonsa» de competències, de «loapes», i d'impugnacions al Tribunal Constitucional. Així, la situació actual ha fet arribar la política el seu punt més gran de degeneració amb l'anomenat cas Banca Catalana».

Les tendències

El 1984 el III Congrés de la JNC nomenava per majoria absoluta el nou equip dirigent de l'organització política juvenil numèricament més important de Catalunya. **Ramon Camp** i **Joan Oliveres** es retiraven a d'altre terrenys, i **Ramon Gusi** i **Enric Ticó** els substituïen al front de la JNC. «En teoria, el nostre era un equip continuista, perquè tots veníem de la mateixa Executiva Nacional, però teníem idees pròpies. En aquells moments vam fer un Executiu d'integració de diversos sectors de la JNC. Probablement aquest va ser un dels errors, i l'altre, probablement, va ser el de tenir una independència de criteris», reflexiona **Gusi**.

Des de la seva elecció, aquest equip va passar per tres moments crítics que van anar acumulant les tensions. L'operació Roca no va ser vista amb bon ulls des de la JNC, que presentà distintes esmenes al Congrés de Con-

vergència Democràtica de Catalunya per limitar aquesta operació. Sembla que les explicacions donades van tranquil·litzar els ànims i, finalment, la JNC donà suport al projecte. Un altre motiu de fricció va ser la designació del candidat a diputat de la JNC en les llistes de Convergència en les passades eleccions generals. En aquella ocasió **Lluís Recoder** —«un home de Roca», en diuen— guanyà la votació a **Raimon Gusí**, i es va fer evident que la correlació de forces havien canviat dins la JNC. La Diada de l'11 de Setembre aprofundia encara més aquesta divisió. «La campanya de substitució en la direcció política de l'organització ve de molt lluny. El 1984 es preveia un equip harmònic, no es preveia que hi hagués un canvi de direcció important, que hi hagués un canvi d'estil i de llenguatge», afirma **Isidre Gavin**.

Fa uns mesos, **Enric Ticó** va decidir d'arribar a un acord amb **Lluís Recoder** per tal de presentar una candidatura única al IV Congrés. «Hi ha una coincidència en la forma de portar la JNC i una coincidència en els papers que ha de fer cadascú dins l'organització, però no un pacte», opina **Recoder**. Assabentant d'aquest apropament, **Raimon Gusí** va decidir, «en qüestió d'hores», de no presentar la seva candidatura.

«Dins la JNC no hi ha tendències. El que sí que hi ha són diverses formes de veure l'organització, de veure el seu funcionament i d'entendre la projecció exterior d'aquesta forma de pensar comuna que hi ha», considera **Lluís Recoder**. Per la seva banda, **Raimon Gusí** opina que «dins la JNC hi ha tres grans línies: una és més moderada nacionalment i més conservadora socialment, una més centrista, i una —en la qual em situo— que és més radical des del punt de vista nacional i més progressista des d'un punt de vista social». **Jaume Padrós**, vice-secretari general del nou Comitè Executiu, nega l'etiqueta de conservador: «Plantejar la independència de res és un plantejament que ens porta a un camí sense sortida i a generar una frustració perquè, a vegades, la gent voldria la solució ja. Moltes vegades la sobirania nacional no s'adquireix per aquí. Llavors, plantejar amb aquesta frivolitat les coses condueix a destrossar projectes que sí que poden portar, encara que sigui lentament, a un estat de gradual llibertat».

La Diada

Mai una paraula no havia suscitat tantes interpretacions en els últims temps com el que ha patit el mot «ra-

dical». La publicació en la premsa d'enquestes que afirmaven l'augment entre la joventut del sentiment independentista fou un toc d'atenció. I radicalisme va ser el mot utilitzat pels mitjans de comunicació i per la classe política per esbrinar les causes dels brots de violència de l'última Diada Nacional. La presència de militants de la JNC en els actes i les manifestacions de l'MDT i de la Crida creà cris-

la gent es radicalitza, a nosaltres ens demanen moderació. «Com volen que el nostre programa s'ajusti a la realitat actual de la societat catalana?», es preguntava un «vell» militant de la JNC. «Estem hipotecats per una conjuntura política difícil i delicada: replantejament de l'Estatut, finançament, Banca Catalana...», meditava un altre militant. El IV Congrés de la JNC no ha solucionat res. Aquesta

Jaume Padrós, vice-secretari general.

pacions. El president **Pujol** dedicà al tema dels joves una part molt important del seu discurs en el debat general que es celebrà al Parlament: «Jo agraeixo a la joventut catalana que rebutgi la claudicació, que se senti molt radicalment i molt fonament catalana, que faci entendre a qui calgui que agafarà la torxa i que la durà potser amb més decisió que els que ara la portem (...). No es pot fer res sense voluntat de no deixar-se trepitjar; només li demano que ho faci basant-se en actituds i sentiments positius, amb mètodes pacífics, amb esperit d'unitat i convivència, amb respecte per a tot i per a tothom».

«La situació és molt delicada», se sent sovint entre els polítics catalans. I ho va tornar a dir **Miquel Roca** en l'acte d'inauguració del IV Congrés de la JNC. «Siguen radicals, però des de la voluntat d'anar a l'arrel de les coses, no radicals en el gest. El nacionalisme no pot ser una moda, un esnobisme», digué **Roca**, mentre demanava un esforç per realitzar la «revolució de la tolerància».

«La conjuntura ha pogut més que el desig; el pragmatisme també ha pogut més que el desig. Mentre al carrer

era la impressió quasi generalitzada que es podia copsar diumenge a les Drassanes. Ningú no havia guanyat, «tret del pragmatisme».

Jordi Pujol i **Josep M. Cullerell** van excusar la seva presència en el Congrés. **Ramon Trias Fargas**, president de Convergència Democràtica de Catalunya, fou l'encarregat de clausurar-lo. En el seu parlament, **Trias Fargas** animà la JNC a contribuir en l'esforç de fer un partit més democràtic i més sincer per guanyar la credibilitat de la societat. «Equilibrar el pragmatisme i l'idealisme és molt difícil de fer. El possibilisme tampoc no és un fórmula segura. Hem de tornar a la conducta ètica en la política. Hem d'actuar amb consciència. Vosaltres sabreu el que us dicta la vostra consciència».

Els diferents sectors de la JNC preparen la seva estratègia per a la propera Conferència Nacional, encara sense una data concreta. «O s'enfronta clarament el problema dels sectors dins la JNC i es produeix el debat ideològic, o podem arribar al perill de l'escissió», comentà un conegut membre d'aquesta organització juvenil. El temps ho dirà. □